

LAXE DO AGOIRO

Código do xacemento: GA15011026

Laxe do Agoiro

ACCESO

13 min.
9km

Dende o centro de Boiro é preciso seguir a estrada AC-305 en dirección Padrón, percorridos 6,7 quilómetros chegamos ao lugar de Amañecida, debendo desviarnos á esquerda (dirección Norte -NOIA) pola estrada DP-1104, que é preciso percorrer 2,7 quilómetros, ata atoparnos unha estrada local á marxe dereita

que nos leva á Capela de San Ramón.

Tras percorrer 850 metros, pasamos por diante do templo, e debemos desviarnos á esquerda por unha estrada que pasa ao lado dunha antiga escola unitaria. Xusto á marxe dereita no desvío, en fronte do lateral da escola unitaria atópanse os gravados.

Os gravados distribúense principalmente en tres paneis, un no que destacan os alfabeticiformes e outros dous con multitude de coviñas.

Acceso e localización do petróglifo de Laxe do Agoiro

Afloramento sobres os cales se atopan os gravados de Laxe do Agoiro

AS REPRESENTACIONES

SITUACIÓN

Parroquia: San Pedro de Bealo (Boiro)

Lugar: San Ramón

COORDENADAS (afloramento 2)

UTM (ETRS89): x:512652; y: 4727515

RECOMENDACIÓNS

·Non pises nin remarcarques os gravados con ningún obxecto (nin xiz).

·Non tires lixo nin ningún outro obxecto que poida danar o contorno.

·Goza da arte dos antergos e deixa que outros gocen. Axudamos a conservar o patrimonio

·Procura velos ao mencer ou ao solpor, cando a luz do sol é rasante, ou de noite con luz artificial xogando coas luces e coas sombras

COMENTARIOS

Bealo é terra fértil en diversas manifestacións culturais, tanto antropolóxicas como arqueolóxicas, dende a romaría do San Ramón ata os gravados do Agoiro ou Laxe da Serpe, pasando polos túmulos neolíticos de Fraime ata o Castriño de Bealo, sitio quizais “explorado” por algún crego, xa que se atopa en terreos do Arcebispado de Compostela, e ata non fai moito se podía ver unha magnífica construción circular no medio dunha fermosa carballeira inzada de loureiros e outras árbores autóctonas.

Non deixa de ser curioso o emprazamento da capela do San Ramón no sitio no que se atopa, rodeado por popa e por proa de numerosas pegadas dun pasado afastado onde se procuraba algún tipo de recurso, quizais máis que o alimento espiritual. Terra illada entre ríos, a babor polo Lagoso e a estribor polo Beluso, coa auga como fiel representante da pureza, indispensable para a purificación e o contacto coa divindade, fixeron deste espazo un sitio cobizado.

Imaxe dun dos paneis con coviñas

LAXE DO AGOIRO

Sobre o afloramento que se atopan as gravuras seguese depositando os cereal para o seu secado

É xusto e preciso facer referencia ao mestre X. Andrés Fernández Castro que amén da súa labor docente, na década dos anos oitenta do século pasado foi quen de recuperar un legado tan singular como descoñecido para a veciñanza como foron os gravados rupestres. El, xunto co seu alumnado, fixo un traballo encomiable dando a coñecer a súa existencia. Hoxe nós temos a obriga da súa conservación e manter nas mellores condicións este legado para transmitirlo as xeracións futuras, tal como herdamos as posesión dos seus proxenitores, tamén debemos herdar o valores que conforman o noso patrimonio cultural, que nos fai únicos.

Seguramente, a romaría de hoxe non deixa de ser máis que unha reminiscencia (ínfima) do banquete divino que se lle ofrecía aos deuses na Antigüidade. Para cumprir cos deuses requiríase especialmente accións prácticas; a comunidade de vivos proporcionanlle aos deuses os templos, dos cales deben ocuparse os sacerdotes e sacerdotisas, e deben proporcionarlle sobre todo ofrendas e sacrificios, xunto con coidados e entretementos como a música, cánticos, regalos e atencións permanentes.

En gran medida, con algúns cambios, pero transcorridos os séculos seguimos facendo o mesmo, agás nas formas, si antigamente se realiza o sacrificio do animal, realizando unha ofrenda, cuxas viandas se dividían preceptivamente entre oferente e oficiante, hoxe depositamos a esmola no cepillo; si antigamente se realizaba a purificación mediante ablución ou similar, hoxe mollamos o índice e nos persignamos. Da mesma maneira, hoxe igual que onte, os santuarios son centros de poder, onde fan presenza os poderes económicos e políticos.

A conduta humana é moi similar en todas as culturas, e tende a persistir, a perseverar e a sedimentar creando lugares sacralizados e que debemos poñer empeño en non transgredir, e o que hoxe nos parece tan distintos quizais non o sexa tanto.